

JUSTITSMINISTERIET

Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 6. november 2020
Kontor: Politikontoret
Sagsbeh: Mie Rohde Laursen
Sagsnr.: 2020-0030-4939
Dok.: 1669658

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 89 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 14. oktober 2020. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Peter Skaarup (DF).

Nick Hækkerup

/

Thomas Højgaard

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 89 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Er ministeren tilfreds med antallet af såkaldte straksreaktioner, og vil ministeren forklare, hvorfor der er tildelt så få straksreaktioner, jf. svar på REU alm. del -spørgsmål 1754 (2019-20)?”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Ungdomskriminalitetsnævnet, der har oplyst følgende:

”Det følger af § 12 i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet (ungdomskriminalitetsloven), at Ungdomskriminalitetsnævnet kan pålægge barnet eller den unge en straksreaktion, som kan bestå i at bidrage til at genoprette forrettet skade eller deltage i andre aktiviteter med genoprettende formål, herunder udføre samfundsnyttigt arbejde. Det er en betingelse for pålæg af en straksreaktion, at der foreligger oplysninger om, at barnet eller den unge har adfærdsproblemer eller udviser negativ adfærd af en sådan karakter, at der er risiko for, at barnets eller den unges udvikling er i fare.

I alle de sager, hvor Ungdomskriminalitetsnævnet har truffet afgørelse om en straksreaktion, har henvisningen til nævnet været foranlediget af personfarlig kriminalitet, og straksreaktionen har bestået i, at barnet eller den unge skulle deltage i et møde med en konfliktrådsrådgiver eller en konfliktmægler med henblik på at etablere konfliktmægling eller lignende. Denne type straksreaktion gennemføres ved det første indledende møde med mægleren. Selve konfliktmæglingen forudsætter, at både barnet eller den unge og forurettede ønsker at deltage i det egentlige mæglingsmøde.

Der er flere årsager til, at der ikke er truffet flere afgørelser om straksreaktion. Det er ikke ofte, at kommunerne indstiller til nævnet, at barnet eller den unge skal pålægges en straksreaktion. Hovedparten af de sager, der henvises til nævnet, henvises på baggrund af personfarlig kriminalitet. I disse sager vil konfliktmægling ofte være en relevant straksreaktion, såfremt betingelserne for at pålægge en sådan er opfyldt, men alligevel er indstilling herom sjældent forekommende. Det kan skyldes, at der i disse sager, allerede før sagen behandles i nævnet, har været en form for mægling, eller at forældre, skole eller politi har taget initiativ til, at episoden blev drøftet mellem parterne. Nævnet har ikke i sager, der er henvist på grundlag af anden kriminalitet end personfarlig kriminalitet, fundet, at der – uden en indstilling fra kommunen om en straksreaktion – kunne fastsættes en sådan.

Det kan i øvrigt forekomme, at barnet eller den unge har personlige forhold af en sådan karakter, at det ikke vil have et socialpædagogisk formål at lade pågældende gennemføre en straksreaktion.”

Det må konstateres, at reglerne om straksreaktioner fortsat ikke er forankret tilstrækkeligt i praksis. Jeg vil derfor bede mine embedsfolk om i dialog med Ungdomskriminalitetsnævnet og under inddragelse af kommunerne at adressere mulighederne for at øge brugen af straksreaktioner.